

UNDP, særorganisationerne og Den internationale Atomenergiorganisation anmodes om at støtte udviklingslandenes regeringer med at oprette eller udvide lokale uddannelsesinstitutioner. Udviklingslandene opfordres til at tilpasse deres uddannelsessystemer efter deres udviklingsbehov samt til sikre deres uddannede personel passende beskæftigelse. De udviklede lande opfordres til at mindske de uheldige virkninger af udvandringen af højt uddannede personer fra udviklingslandene. Generalsekretæren anmodes om at foretage studier i udvalgte lande, hvor problemet er særligt alvorligt, samt forsøge at vurdere dets virkninger og fremkomme med anvisninger til praktiske foranstaltninger; generalsekretæren skal endvidere udforme forslag til, hvorledes problemet kan løses inden for rammerne af FNs kommende udviklingstiår og rapportere gennem ECOSOC til 25. Generalforsamling. Generalsekretæren skal endvidere henlede de berørte FN-organers opmærksomhed på, hvorledes de kan bistå udviklingslandene med at forberede det statistiske materiale på dette område. Sluttelig anmodes FNs forskellige organisationer om at bistå generalsekretæren med at styrke koordinationen af FNs aktiviteter på dette område.

Inden resolutionsteksten blev bragt til afstemning, fremsatte Barbados nogle ændringsforslag, i henhold til hvilke medlemsstaterne og FNs organisationer bl. a. skulle bistå de udviklingslande, som var berørt af „brain drain“-problemet, med at udvikle deres ressourcer, således at de i højere grad var i stand til at anvende deres uddannede personel i deres egne lande. Forslaget vandt kun ringe tilslutning i udvalget og blev forkastet med 20 stemmer imod, 13 stemmer for og 49, som afstod.

Resolutionen som helhed blev vedtaget med 86 stemmer for, ingen imod og 2, som afstod (Syrien og Congo (Kinshasa)).

Resolutionen (res. 2417) blev enstemmigt vedtaget i Plenarforsamlingen den 17. december 1968.

2. udvalgs beretning: A/7406.

En dags krig for fred.

(Dagsordenens punkt 92).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 3 møder i tiden 2. til 9. december 1968.

Drøftelserne indledtes med, at Cambodia på en række udviklingslandes vegne introducerede et resolutionsudkast, i henhold til hvilket Generalforsamlingen skulle opfordre medlemstaterne til at afse en dag for freden, og hvert år ved denne lejlighed indbetale en dags militærudgifter til en særlig FN-fredsfond til bekæmpelse af epidemier, sult, fattigdom og analfabetisme. Generalsekretæren skulle i samarbejde med direktørerne for særorganisationerne foretage en prioritering af opgaverne og fordele de modtagne bidrag i overensstemmelse hermed; endvidere skulle generalsekretæren aflægge rapport til 24. Generalforsamling om resolutionens gennemførelse.

USA fremførte sine ønsker om fredens bevarelse og henviste til, at det altid havde støttet FNs resolutioner om overførsel til fredelige formål af ressourcer, frigjort ved nedrustning; endvidere henvistes der til bestræbelserne inden for 18-magts udvalget vedrørende nedrustning. USA bidrog endvidere allerede med langt mere end $\frac{1}{365}$ af sine militærudgifter til FN og særorganisationerne, hvortil kom det bilaterale amerikanske bistandsprogram. Militærudgifterne kunne endvidere ikke opfattes som noget godt udtryk for et lands bruttonationalprodukt, som var det, FN anvendte som udgangspunkt for vurdering af bistandsindsatsen. Fra amerikansk side ville man ikke tage medansvar for, at FN fremkom med en appel, som ikke ville blive fulgt.

Tilsvarende udtalelser blev fremsat af Storbritannien og Frankrig, medens Sovjetunionen indskrænkede sig til at argumentere for, at forslaget ikke ville fremme nedrustningen.

På forslag fra udvalgets formand enedes man om en resolutionstekst, i hvilken behandlingen af spørgsmålet udskydes til den 24. Generalforsamling. Dette blev enstemmigt vedtaget af Plenarforsamlingen den 17. december 1968 (res. 2418).

2. udvalgs beretning: A/7393.